

“मीठे बच्चे- आफ्नो प्यारो बाबालाई याद गर्नु भन्ने तिमि सतोप्रधान देवता बन्छौ । सारा कुरा यादको यात्रामा आधारित छ ।”

प्रश्न:- जसरी बाबाको आकर्षण बच्चाहरूलाई हुन्छ, त्यसैगरी कुन बच्चाहरूको आकर्षण सबैलाई हुन्छ ?

उत्तर:- जो फूल बनेका छन् । जसरी साना बच्चाहरू फूल हुन्छन्, उनीहरूलाई विकारको बारेमा थाहा पनि हुँदैन, त्यसैले उनले सबैलाई आकर्षण गर्छन् नि । यसैगरी तिमि बच्चाहरू पनि जब फूल अर्थात् पवित्र बन्छौ अनि सबैलाई आकर्षण हुन्छ । तिमिहरूमा विकारको कुनै पनि काँडा हुनु हुँदैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो । आफ्नो भविष्यको पुरुषोत्तम मुख देखेका छौ ? पुरुषोत्तम चोला देखेका छौ ? महसुस गर्छौ- हामी फेरि नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा यिनको (लक्ष्मी-नारायणको) वंशावलीमा जान्छौं अर्थात् सुखधाममा जान्छौं अथवा पुरुषोत्तम बन्छौं । बस्दा-बस्दै यो विचार आउँछन् ! जुन विद्यार्थीले जे दर्जा पढ्छन्, त्यो अवश्य बुद्धिमा हुन्छ नि ! म वकिल या फलानो बन्छु । त्यस्तै तिमि पनि जब यहाँ बस्छौ भन्ने यो जान्दछौ- हामी विष्णु वंशावलीमा जान्छौं । विष्णुको दुई रूप हो- लक्ष्मी-नारायण, देवी-देवता । तिम्रो बुद्धि अहिले अलौकिक छ । अरू कुनै मनुष्यको बुद्धिमा यो कुरा रमण गर्दैन । तिमि बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सबै कुरा छ । यो कुनै कमन सत्सङ्ग होइन । यहाँ बसेका छौ, बुझेका छौ- सत बाबा जसलाई शिव भनिन्छ, उहाँको सङ्गमा बसेका छौ । शिव बाबा नै रचयिता हुनुहुन्छ, उहाँले रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ, र उहाँले ज्ञान दिनुहुन्छ । मानौं हिजोको कुरा सुनाउनुहुन्छ । यहाँ बसेका छौ त्यसैले यो त याद हुनुपर्छ नि, हामी आएका हौं- पूरा परिवर्तन हुन अर्थात् यो शरीर बदलेर देवता शरीर लिन । आत्माले भन्दछ- मेरो यो तमोप्रधान पुरानो शरीर हो, यसलाई बदलेर यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ । लक्ष्य-उद्देश्य कति श्रेष्ठ छ । पढाउनेवाला टिचर अवश्य पढ्ने वाला विद्यार्थीभन्दा होशियार हुन्छन् नि । पढाउँछन्, राम्रो कर्म सिकाउँछन् भन्ने अवश्य उच्च हुन्छन् नि । तिमिले जान्दछौ- हामीलाई सर्वोच्च भगवान्ले पढाउनु हुन्छ । भविष्यमा हामी नै देवता बन्छौं । हामी जे पढ्छौं, त्यो भविष्य नयाँ दुनियाँको लागि । अरू कसैलाई नयाँ दुनियाँको बारेमा थाहा छैन । तिम्रो बुद्धिमा अहिले आएको छ- यो लक्ष्मी-नारायण नयाँ दुनियाँको मालिक थिए । त्यसैले अवश्य फेरि दोहोरिन्छ । बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमिलाई पढाएर मनुष्यबाट देवता बनाउँछु । देवताहरूमा पनि अवश्य नम्बरवार हुन्छन् । दैवी राजधानी हुन्छ नि । तिम्रो सारा दिन यही ख्याल चल्यो- म आत्मा हुँ । मेरो आत्मा जो धेरै पतित थियो, सो अब पावन बन्नको लागि पावन बाबालाई याद गर्छु । यादको अर्थ पनि बुझ्नु छ । आत्माले याद गर्छ, आफ्नो प्यारो बाबालाई । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! मलाई याद गरेर तिमि सतोप्रधान देवता बन्छौ । सारा कुरा यादको यात्रामा आधारित छ । बाबाले अवश्य सोध्नुहुन्छ नि- प्यारा बच्चाहरू ! कति समय याद गर्छौ ? याद गर्दा नै मायाको लडाई हुन्छ । तिमि स्वयंले जान्दछौ- यो यात्रा होइन, मानौं लडाई हो, यसमा विघ्न धेरै पर्छन् । यादको यात्रामा रहँदा नै मायाले विघ्न पार्छ अर्थात् याद भुलाइदिन्छ । भन्दछन् पनि- बाबा, हामीलाई हजुरको यादमा रहँदा नै मायाको तुफान धेरै आउँछ । नम्बरवन तुफान हो- देह-अभिमानको । फेरि हो काम, क्रोध, लोभ, मोह..... । बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हामी धेरै कोसिस गर्छौं यादमा रहँदा कुनै विघ्न नआओस् भनेर । तर फेरि पनि तुफान

आउँछ। आज क्रोधको तूफान, आज लोभको तुफान आयो। आज मेरो अवस्था राम्रो रह्यो, कुनै पनि तुफान आएन। यादको यात्रामा सारा दिन रहें, बडो खुशी थिएँ। बाबालाई धेरै याद गरें। यादमा प्रेमको आँसु बगिरहन्छन्। बाबाको यादमा रहेमा तिमी मीठो बन्छौ।

तिमी बच्चाहरूले यो पनि बुझेका छौ— हामी मायासँग हार खाँदा-खाँदा कहाँ आइपुगेका छौं। बच्चाहरूले हिसाब निकाल्छन्। कल्पमा कति महिना, कति दिन... हुन्छ। बुद्धिमा आउँछ नि। यदि कसैले भनोस्— लाखौं वर्ष आयु हो, त्यसो हो भने त फेरि कुनै हिसाब कहाँ गर्न सकिन्छ र। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो सृष्टिको चक्र घुमिरहन्छ। यस सारा चक्रमा हामी कति जन्म लिन्छौं। कसरी राज घरानामा जान्छौं। यो त जान्दछौ नि। यो बिल्कुल नयाँ कुरा, नयाँ ज्ञान हो, नयाँ दुनियाँको लागि। नयाँ दुनियाँ स्वर्गलाई भनिन्छ। तिमीले भन्छौ— हामी अहिले मनुष्य हौं, देवता बनिरहेका छौं। देवता पद हो उच्च। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीले सबैभन्दा भिन्नै ज्ञान लिइरहेका छौं। हामीलाई पढाउनेवाला बिल्कुल न्यारा, विचित्र हुनुहुन्छ। उहाँको यस्तो साकार चित्र छैन। उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार। त्यसैले ड्रामामा हेर कस्तो राम्रो पार्ट राखिएको छ। बाबाले पढाउने कसरी? त्यसैले स्वयं भन्नुहुन्छ— म फलानो तनमा आउँछु। कुन तनमा आउँछु, त्यो पनि बताउँछु। मनुष्य अलमलिन्छन्— के एउटै तनमा आउनुहुन्छ! तर यो त ड्रामा हो नि। यसमा चेन्ज हुन सक्दैन। यो कुरा तिमीले नै सुन्छौ र धारण गर्छौं अनि सुनाउँछौ— कसरी हामीलाई शिव बाबाले पढाउनु हुन्छ? हामीले फेरि अरू आत्माहरूलाई पढाउँछौं। पढ्छ आत्मा। आत्मा नै सिक्छ, सिकाउँछ। आत्मा अमूल्य छ। आत्मा अविनाशी, अमर छ। केवल शरीर खतम हुन्छ। हामी आत्माहरूले आफ्नो परमपिता परमात्मासँग ज्ञान लिइरहेका छौं। रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्य, ८४ जन्मको ज्ञान लिइरहेका छौं। ज्ञान कसले लिन्छ? आत्मा। आत्मा अविनाशी छ। मोह पनि राख्नुपर्छ अविनाशी चीजमा, न कि विनाशी चीजमा। यति समयसम्म तिमी विनाशी शरीरमा मोह राख्दै आयौ। अहिले जान्दछौ— हामी आत्मा हौं, शरीरको भान छोड्नु छ। कोही कोही बच्चाहरूले लेख्छन् पनि— म आत्मा। यो काम गरें। म आत्मा। आज यो भाषण गरें। म आत्मा। आज बाबालाई धेरै याद गरें। उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा, ज्ञान सागर। तिमी बच्चाहरूलाई कति ज्ञान दिनुहुन्छ। मूलवतन, सूक्ष्मवतनलाई तिमीले जान्दछौ। मनुष्यहरूको बुद्धिमा त केही पनि छैन। तिम्रो बुद्धिमा छ— रचयिता को हो? यस मनुष्य सृष्टिको रचयिता हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य कर्तव्यमा आउनुहुन्छ।

तिमीले जान्दछौ— अरू कोही मनुष्य छैन जसले आत्मा र परमात्मा बाबा याद गरोस्। बाबाले नै ज्ञान दिनुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ। तिमीले आफूलाई शरीर सम्भेर उल्टो भुण्डिएका छौ। आत्मा सत्-चित्त-आनन्द स्वरूप हो। आत्माको सबैभन्दा धेरै महिमा छ। एक बाबाको आत्माको कति महिमा छ! उहाँ नै दुःख हर्ता, सुख कर्ता हुनुहुन्छ। लामखुट्टे आदिको त महिमा गर्दैनन्— उहाँ दुःख हर्ता सुख कर्ता हुनुहुन्छ, ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। यसरी गरिदैन, यो बाबाको महिमा हो। तिमी पनि हरेक स्वयं दुःख हर्ता, सुख कर्ता हो किनकि उहाँ बाबाको बच्चाहरू हौ नि, जसले सबैको दुःख हरेर सुख दिनुहुन्छ। त्यो पनि आधा कल्पको लागि। यो ज्ञान अरू कसैमा छँदै छैन। ज्ञानसागर एकै बाबा हुनुहुन्छ। हामीमा ज्ञान छैन। एक बाबालाई नै जानेनाँ भने बाँकी फेरि के ज्ञान छ भन्ने? अहिले तिमीले महसुस गर्छौ— हामी पहिले ज्ञान सुन्थ्यौं, तर केही पनि जान्दैनथ्यौं। बेबीमा ज्ञान हुँदैन, कुनै अवगुण पनि हुँदैन यसैले उनलाई महात्मा भनिन्छ किनकि पवित्र हुन्छन्। जति सानो बच्चा उति

नम्बरवन फूल। बिलकुलै मानौं कर्मातीत अवस्था हो। कर्म विकर्मलाई केही पनि जान्दैनन्। केवल आफूलाई नै जान्दछन्। उनीहरू फूल हुन् यसैले सबैलाई आकर्षण गर्छन्, जसरी अहिले बाबाले आकर्षण गर्नुहुन्छ। बाबा आउनु भएको हो नै तिमी सबैलाई फूल बनाउन। तिमीहरूमा कति खराब काँडा पनि छन्। ५ विकार रुपी काँडा छन् नि। यस समय तिमीलाई फूल र काँडाको ज्ञान छ। काँडाको जंगल पनि हुन्छ। बबुलको काँडा सबैभन्दा ठूलो हुन्छ। त्यस काँडाबाट पनि धेरै चीज बन्छन्। तुलना गरिन्छ मनुष्यहरूको। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यस समय धेरै दुःख दिने मनुष्य काँडा हुन्। त्यसैले यसलाई दुःखको दुनियाँ भनिन्छ। भन्दछन् पनि— बाबा सुखदाता हुनुहुन्छ। माया रावण दुःख दाता हो। फेरि सत्ययुगमा माया हुँदैन, त्यसैले यो केही पनि कुरा हुँदैन। ड्रामामा एक पार्ट दुई पटक हुन सक्दैन। बुद्धिमा छ सारा दुनियाँमा जो पार्ट चल्छ, त्यो सबै नयाँ। तिमीले विचार गर— सत्ययुगदेखि लिएर अहिले सम्मको दिन पनि बदलिन्छ, एक्टिभिटी बदलिन्छ। ५ हजार वर्षको पूरा एक्टिभिटीको रिकर्ड आत्मामा भरिएको छ, त्यो बदल्न सकिँदैन। हर आत्मामा आफ्नो पार्ट भरिएको छ। यो एउटा कुरा पनि कसैले बुझ्न सक्दैन। अहिले आदि-मध्य-अन्त्यलाई तिमीले जान्दछौ। यो विद्यालय हो नि। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु छ र फेरि बाबालाई याद गरेर पवित्र बन्ने पढाइ छ। यिनले पहिले जानेका थिए र— मलाई यो बन्नु छ। बाबा कति स्पष्ट गरेर सम्झाउनु हुन्छ। तिमी पहिलो नम्बरमा यो थियौ फेरि तिमी तल भर्दै-भर्दै अब के बनेका छौ ! दुनियाँलाई त हेर के बनेको छ ! कति मनुष्य छन्। यी लक्ष्मी-नारायणको राजधानीको बारेमा विचार गर— के होला ! यी जहाँ रहन्छन्, कस्तो हीरा-जुहारतहरूको महल हुन्छन्। बुद्धिमा आउँछ— अहिले हामी स्वर्गवासी बनिरहेका छौं। वहाँ हामीले आफ्नै भवन आदि बनाउँछौं। यस्तो होइन, तलबाट द्वारिका निकलेर आउँछ, जसरी शास्त्रहरूमा देखाएका छन्। शास्त्र नाम नै चल्दै आउँछ, अरू त कुनै नाम राख्न सकिँदैन। अरू किताब हुन्छन् पढाइका। त्यस्तै उपन्यास हुन्छन्। बाँकी यसलाई पुस्तक अथवा शास्त्र भन्छन्। त्यो हो पढाइको किताब। शास्त्र पढ्नेहरूलाई भक्त भनिन्छ। भक्ति र ज्ञान दुई चीज हुन्। अब वैराग्य के को ? भक्तिको या ज्ञान को ? अवश्य भनिन्छ भक्तिको। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिलिरहेको छ, जसबाट तिमी यति उच्च बन्छौ। अहिले बाबाले तिमीलाई सुखदायी बनाउनु हुन्छ। सुखधामलाई नै स्वर्ग भनिन्छ। सुखधाममा तिमी जाँदैछौ, त्यसैले तिमीलाई नै पढाउनु हुन्छ। यो ज्ञान पनि तिम्रो आत्माले लिन्छ। आत्माको कुनै धर्म हुँदैन। त्यो त आत्मा हो। फेरि आत्मा जब शरीरमा आउँछ अनि शरीरको धर्म अलग हुन्छ। आत्माको धर्म के हो ? एक त आत्मा बिन्दु जस्तै छ र शान्त स्वरूप छ। शान्तिधाम, मुक्तिधाममा रहन्छ। अब बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— सबै बच्चाहरूको हक छ। धेरै बच्चाहरू छन्, जो अरू अरू धर्ममा परिवर्तित भएका छन्। उनीहरू फेरि निकलेर आफ्नो असली धर्ममा आउँछन्। जो देवी-देवता धर्म छोडेर अरू धर्ममा गएका छन्, ती सबै पातहरू फर्केर आउँछन्, आफ्नो स्थानमा। यी सबै कुरालाई अरू कसैले बुझ्न सक्दैन। पहिला शुरुमा त बाबाको परिचय दिनु छ। यसमा नै सबै अलमलिएका छन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— अहिले हामीलाई कसले पढाउँछ ? बाबाले पढाउनु हुन्छ। कृष्ण त देहधारी हुन्। यिनलाई दादा भनिन्छ। सबै भाइ-भाइ हुन् नि। फेरि छ पद। यो भाइको शरीर हो, यो बहिनीको शरीर हो। यो पनि अहिले तिमीले जान्दछौ— आत्मा त एक सानो सितारा हो। यो सबै ज्ञान सानो सितारामा छ। सिताराले शरीर सिवाए केही पनि गर्न सक्दैन। सितारालाई पार्ट खेल्नको लागि अंग पनि चाहिन्छ। सिताराको दुनियाँ नै अलग छ। फेरि यहाँ आएर आत्माले शरीर धारण गर्छ। त्यो हो आत्माहरूको घर। आत्मा सानो बिन्दु हो। शरीर ठूलो चीज

२०७२ पौष २३ बिहीबार ७-०१-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हो । त्यसैले यसलाई कति याद गर्छन् ! अब तिमीलाई याद गर्नु छ— एक परमपिता परमात्मालाई । यही सत्य हो जबकि आत्माहरू र परमात्माको मेला हुन्छ । गायन पनि छ— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... हामी बाबासँग अलग भयौं नि । याद आउँछ कति समय अलग भयौं ! बाबा जो कल्प-कल्प सुनाउँदै आउनु भएको छ, त्यही आएर गर्नुहुन्छ । यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन । सेकेण्ड बाई सेकेण्ड जो एक्ट चल्छ, त्यो नयाँ । एक सेकेण्ड पास हुन्छ, मिनेट पास हुन्छ, त्यसलाई मानौं छोड्दै जान्छौं । पास हुँदै जान्छ अनि भनिन्छ— यति वर्ष, यति दिन, मिनेट, यति सेकेण्ड पास गरेर आएका हौं । पूरा ५ हजार वर्ष हुन्छ फेरि एक नम्बरबाट शुरु हुन्छ । एक्युरेट हिसाब छ नि । मिनेट, सेकेण्ड सबै नोट गर्छन् । अहिले तिमीसँग सोध्छन्— यिनले कहिले जन्म लिएका थिए ? तिमी गन्ती गरेर भन्छौ । कृष्णले पहिलो नम्बरमा जन्म लिएका हुन् । शिवको त मिनेट, सेकेण्ड केही पनि निकाल्न सकिँदैन । कृष्णको तिथि-तारिख पूरा लेखिएको छ । मनुष्यहरूको घडीमा फरक पर्न सक्छ— मिनेट, सेकेण्डको । शिवबाबाको अवतरणमा त बिलकुल फरक पर्न सक्दैन । थाहा पनि हुँदैन— कहिले आउनु भयो ! यस्तो पनि होइन, साक्षात्कार भयो अनि आउनुभयो । अन्दाजमा भनिदिन्छन् । बाँकी यस्तो होइन, यतिबेला प्रवेश भयो । साक्षात्कार भयो— म फलानो बन्छु । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सुखधाममा जानको लागि सुखदायी बन्नु छ । सबैको दुःख हरेर सुख दिनु छ । कहिले पनि दुःखदायी काँडा बन्नु छैन ।
- २) यस विनाशी शरीरमा आत्मा नै अति अमूल्य छ, यही अमर अविनाशी हो । यसैले अविनाशी चीजसँग प्यार राख्नु छ । देहको भान मेटाइदिनु छ ।

वरदानः— स्व-स्थितिद्वारा सर्व परिस्थितिहरूलाई पार गर्ने निराकारी, अलंकारी भव

जो अलंकारी हुन्छन्, उनीहरू कहिल्यै देह-अहंकारी बन्न सक्दैनन् । निराकारी र अलंकारी रहनु— यही हो मनमनाभव, मध्याजीभव । जब यस्तो स्व-स्थितिमा सदा स्थित रहन्छौ अनि सर्व परिस्थितिहरूलाई सहज नै पार गर्न सक्छौ । यसबाट अनेक पुराना स्वभाव समाप्त हुन्छन् । स्वमा आत्माको भाव देखेमा भाव-स्वभावको कुरा समाप्त हुन्छ र सामना गर्ने सर्व शक्ति स्वयंमा आउँछ ।

स्लोगनः— संकल्पको एक कदम तिम्रो, सहयोगको हजार कदम बाबाको ।

डबल लाइट स्थितिको अनुभव

(७) फरिश्ताले धर्तीमा पाउ राख्दैनन् । फरिश्ता अर्थात् उड्नेवाला, उनलाई तलको आकर्षणले खिचन सक्दैन । त्यसैले जति नै कुनै सुन्दर सुनको पिंजडा होस् त्यसमा फँस्नु छैन । सदा स्वतन्त्र, बन्धनमुक्त बनेर अव्यक्त वतनको सैर गर ।